

† Неусѣтно Бойковски попита баща си, не е ли му горещо и мжно, та да си свали тежката шапка. Старецътъ отказа. Той въ село я махкаше отъ глава, само кога лѣга да спи.

На сила принудиха, най-послѣ, стареца да седне на масата и да почне прѣвъ. Споредъ закона си, той изчете молитвата „ядятъ у бози и...“ (Той изговаряше: „дядо бози“...) закрѣсти се благоговѣйно, закрѣстиха се и синъ и снаха, а Пенето очудено гледаше всичко туй.

Прѣвъ открѣхнатата врата на трапезарията и любопитната слугиня и слугата наблюдаваха тая интересна церемония, като се спогледваха и ежеминутно се ослущваха за нѣкоя заповѣдь отъ господарката.

Снахата вече трети пѣтъ покани свекъра и го помоли, колкото засега, да я извини за ястията, набързо сготвени. Да е знаела по-отрано, че ще иматъ гостъ, щѣло нѣщо по-добрѣ да бѣде.

— Ехъ, булка, все възразяваше дѣдо Генко, че какво липсва на тая царска трапеза?

Той прѣсегна та взе солницата и съ хлѣба захрупа маруля. До нея имаше и червени рѣпички, но той не знаеше, що е то.

Синъ и снаха очудено го загледаха.

— Тате, почни отъ манджата! проговори синътъ. Ти днесъ си много уморенъ, па може и да не си ялъ... Послѣ яжъ туй!...

— Не ме кѣтни, синко, го прѣсѣче старецътъ. Толкова години наредъ съмъ се вардилъ, не ща сега, на тая возрастъ да се угалатя!... Старъ човѣкъ съмъ вече. Чункимъ малко грѣхове сж се натрупали на гърба ми, та още и нови да правя! Какъ ще се дава джева пѣ на Бога — не знамъ. Казватъ нѣкои: „Отъ ядене какво бива?“ Ехъ, всѣки за него си, да не укоряваме хората. Всѣки е свободенъ да прави, каквото си ще. Пакъ, който ялъ — единъ грѣхъ, а който не ялъ — сто. Нѣкои и да ядятъ, ама тѣ правятъ хаиръ, та Богъ имъ прощава. Ами азъ какво съмъ направилъ и какво сега правя? Ами пѣкъ отъ неядене що бива?... Моля ти се, айолъ, не ме присияй!... Якте вий! Млади сте, вамъ Господъ прощава...